

LA TRIBUNA

Quan la política perd el compàs

JOSEP ROIG

En un moment en què la política hauria de ser l'exemple màxim de rigor i responsabilitat, assistim, constantment, a una deriva preocupant, on la retòrica buida i les proclames populistes pretenen ser l'alternativa. Són escenes on el soroll substitueix el debat, els titulars efímers eclipsen la reflexió i la sobreactuació s'imposa a l'argument. En episodis d'aquest despropòsit, hem vist com s'ha assenyalat amb el dit determinats youtubers pel pecat de "no estimar el país" i de residir aquí per un benefici econòmic. Afirmació categòrica, però d'una ingenuïtat alarmant. Perquè, siguem clars: sí, «alguns youtubers només hi són per un benefici econòmic» –i per què ens podem imaginar que hi són, si no és per això?–, com hi són esportistes o

empresaris. Però potser caldria dirigir la mirada cap a alguns polítics. Per què fan política? Per pura vocació? O potser per assegurar-se la cadira al preu que sigui? Per arribar al poder, encara que el país en pagui un elevat preu? O per ser adulats quan deixen anar proclames populistes que no solucionen cap problema real? Quan es posen sota sospita les intencions dels altres, el mínim que s'hauria d'exigir és una mirada honesta al mirall. El problema no rau a criticar l'existència d'aquests perfils mediàtics –això és legítim–, sinó en fer-ho a cop de retòrica incendiària. «Estimar el país» no pot ser un eslògan arbitrari, una mena de mesura intangible reservada només als qui aixequen banderes (o les amaguen) quan convé. Ningú té l'exclusiva d'aquest sentiment. I, més important encara, a què ens referim quan l'evoquem? La política no hauria de jugar

FREEPIK

amb conceptes tan amplis per reduir-los a un simple recurs de titular a l'estil de Trump. I després hi ha la qüestió fiscal. Es demana endurir els impostos per a determinats residents, com si la solució a tots els problemes impliqués fer fora aquells que no ens agraden. Però més fiscalitat no sempre significa més justícia, ni més

recaptació. El debat sobre la fiscalitat és seriós, complex, i mereix propostes ben treballades, no pas frases improvisades llançades per guanyar un aplaudiment fàcil. A quin model de país aspirem, exactament? Al de «Make America Great Again»? Mentrestant, les prioritats reals es dilueixen. L'habitatge, la sanitat, l'edu-

cació o la sostenibilitat econòmica continuen esperant el protagonisme que mereixen. Però sembla més senzill dedicar temps a enviar youtubers "de torn" a altres països que enfrontar els reptes estructurals que ens assetgen. La política, en majúscules, no consisteix a assenyalar ni a sobreactuar: consisteix a proposar, escoltar i construir. L'espectacle no soluciona res. Tampoc les proclames populistes ni les acusacions a l'aire. La ciutadania no necessita que se l'ensordeixi amb més soroll, sinó solucions. Potser és hora que alguns polítics recordin que el seu paper no és acumular titulars, ni 'likes' a les xarxes socials, ni comentaris anònims favorables, sinó treballar pel bé comú. I per aconseguir-ho cal menys gesticulació i més seriositat. La política no és un escenari, ni Andorra és un 'atrezzo'.

President de Progressistes-SDP